

слѣдния приелъ дяконския чинъ. Младъ левентъ момъкъ, съ звѣнливия и мелодичния си гласъ той плѣнявалъ старо и младо въ църква. Ала скоро додѣло на Василя да носи черното расо, защото въ него той се чувствувалъ много ограниченъ и не билъ свободенъ да изпълни туй, за което копнѣялъ неговия свободолюбивъ духъ. Той искалъ съ пушка въ ржка да умрѣ за свободата на народа си. Ето защо слѣдъ двѣгодишно учителствуване, той, като намира искренъ другарь и съчувственикъ въ лицето на дякона Генадия хвърля и той като него расото и двамата се отзоваватъ въ Бѣлградъ, дѣто се записватъ въ редоветѣ на българскитѣ хжшове, на чело на Панайота Хитовъ и дѣда Иля войвода.

Отъ тази дата се захваща и плодотворната революционна дѣйность на Левски. Като знаменосецъ въ четата на Панайота той прѣбродява на длъжъ Стара-Планина. Когато достигатъ на Юмрукъ-Чалъ, подъ Ка-лоферъ, той поисква да се види съ майка си. Прѣоблеченъ въ каракачански дрехи, и карайки двѣ овце подаръкъ (божемъ) на мѣнастиря, слиза отъ Юмрукъ-Чалъ въ Сопотския женски мѣнастирь, дѣто била калугерица леля му Христина. Майка му пригърнала сина си бунтовникъ, живъ го оплакала. Тя му напомнила нѣкогашнитѣ свои мечти да го види или попъ, или учителъ, или зографинъ. . . . На тѣзи думи синътъ отговорилъ . . . то бѣше нѣкога, а отъ сега нататкъ чакай или главата ми на върлина ще стърчи, или пкъ тѣлото ми на бѣсилка ще виси“.

Цѣли 10 години Левски ходи и броди България, като не остави ни градъ ни село, дѣто съ мощното си слово да не събуди заспалитѣ робски сърца. Безсмъртнитѣ народни труженци Л. Каравеловъ, Ботевъ и др. намѣриха въ лицето на Левски най-прѣдания, най-безстрашния, най-смѣлия проповѣдникъ на идеята за свобода. Той надмина и своитѣ майстори. Като призракъ неумолимъ и неуязвимъ се вѣставаше той на всждѣ облѣченъ, кога като попъ, кога като търговецъ, овчаръ, стражаръ и пр. По цѣла България той устрои революционни комитети, като посвети и